

Книгата на Даниил — Осемдесет и четвърта

Разкриване на четирите поколения на лаодикийския адвентизъм: пътуване през библейския паралелизъм и пророческото изпитание

Jeff Pippenger

2024-02-17

Истината се утвърждава въз основа на свидетелството на двама или трима, а прилагането на четирите мерзости от осмата глава на Езекил към четирите поколения на лаодикийския адвентизъм има няколко свидетели. В по-ранни статии бе посочено, че седемте църкви от Откровение, глави втора и трета, не само представят историята на съвременния Израил от времето на апостолите до края на света, но също така и че тези седем църкви представят историята на древния Израил от времето на Моисей до времето на Христос.

Църквата в Ефес представляваше както ранната християнска църква, така и древния Израил от Моисей до времето на Съдиите. Църквата в Смирна представляваше периода на гоненията от времето на учениците до римския император Константин, а също и периода на Съдиите, когато всеки вършеше това, което му се виждаше право в собствените му очи. Църквата в Пергам представляваше периода на компромис от Константин до папството през 538 г., но също и периода, когато древният Израил отхвърли Бога и избра цар, и непрестанно правеше компромиси с езическите царства, от които беше заобиколен. Четвъртата църква, Тиатир, представена чрез Езавел, е периодът на папско управление от 538 г. до 1798 г., а също и седемдесетгодишният плен на древния Израил във Вавилон.

Тези четири църкви също така представляват четирите поколения на адвентизма и дават свидетелство за прилагането на четирите мерзости на Езекиил към четирите поколения. Бунтът от 1863 г. бе представен чрез първото поколение на древния Израил, както е илюстрирано от бунта при златното теле на Аарон. Първото поколение включва съвета, даден на църквата в Ефес, който посочва, че Божият народ беше оставил първата си любов и имаше нужда да се покае и да се върне към първата си любов. През 1863 г. първата любов, представена чрез скъпоценностите на Уилям Милър (основополагащите истини, особено „седемте времена“), бе оставена настрана и Божият народ бе увещаван да се върне.

Но имам нещо против тебе, защото си оставил първата си любов. И тъй, спомни си отде си паднал и се покай, и върши първите дела; а ако ли не, ще дойда при тебе скоро и ще отместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш. Откровение 2:4, 5.

Милеритите се бяха борили с отстъпилото протестантство, което Йеремия нарича „събрание на присмехулници“, и търпеливо бяха очаквали видението да се изпълни, защото, щом то се изпълнеше, нямаше да излъже. „Събранието на присмехулници“ беше представено чрез стария пророк, който излъга пророка от Юда, представил изобличението срещу подправеното богопоклонение на Еровоам.

Зная делата ти, и труда ти, и търпението ти, и как не можеш да търпиш злите; и изпитал си ония, които казват за себе си, че са апостоли, а не са, и си ги намерил лъжци; и имал си търпение, и понесъл си, и за Моето име си се трудил, и не си се уморил. Откровение 2:2, 3.

Втората църква, Смирна, представляваше периода на гонение в ранната християнска църква, която се състоеше от истински мъченици и от някои, които навличаха гонение върху себе си по причини, продиктувани от подбуди, по-малко от святи. Тя също така представляваше времето на Съдиите, когато всеки човек в древния Израил вършеше онова, което му се струваше право в собствените му очи. Поколение на бунта, започнало през 1888 г., беляза период на гонение срещу Духа на пророчеството, избраните вестители на часа и Светия Дух. То въведе период, в който древните мъже на лаодикийския адвентизъм избраха да вършат каквото им се струваше право в собствените им очи, както се вижда от мъже като Келог, Прескот и Даниелс.

Верните малцинство в онова време трябваше да бъде в смъртен духовен бой с една класа, която претендираше, че е юдеи, но не беше. Въпреки ръководните си позиции, те бяха от синагогата на Сатана, както е засвидетелствано от това, че сестра Уайт посочва, че някои са били направлявани „от ангели, които са били изгонени от небето“. Те твърдяха, че са мъдри, но бяха безумни. В онзи период не бе изречено никакво осъждане над мъдрите, а бе дадено насърчение да бъдат верни до смърт. През 1915 г. последните думи, които сестра Уайт някога изрече, бяха: „Зная в Кого съм повярвала“, защото тя бе останала вярна до смърт.

Зная твоите дела, и скръбта, и сиромашията, (но ти си богат), и зная хулата на онези, които казват, че са юдеи, а не са, но са синагога на Сатана. Не бой се от нищо от онова, което ти предстои да пострадаш: ето, дяволът ще хвърли някои от вас в тъмница, за да бъдете изпитани; и ще имате скръб десет дни: бъди верен до смърт, и аз ще ти дам венец на живота. Откровение 2:9, 10.

Църквата в Пергам представляваше компромиса между истината и заблудата, между езичеството и християнството, по времето на император Константин, а също и компромиса на древния Израил, настъпил по време на историята на царете. Тя представляваше смесването на истина и заблуда, което може да произведе единствено заблуда. Това бе представено чрез библейската конференция от 1919 г., при която бе доведено до публикуването на книгата „The Doctrine of Christ“, за да се създаде адвентна вест, която по-тясно да отразява фалшивото евангелие на отстъпническия протестантизъм. Именно в третото поколение на адвентизма настъпиха големите компромиси с истината.

Именно в това поколение, започвайки от 1919 г., църквата започна компромиса, който доведе до създаването на Church Manual. Именно в това поколение, започвайки от 1919 г., църквата започна компромиса, който наложи акредитация както в здравните, така и в религиозните училища. Именно в това поколение бе поставено началото на преминаването към съвременните Библии, основани на католическата традиция. Именно в тази история се прояви готовността на ръководството да установява взаимоотношения с режими, които бяха открито антихристиянски.

Тази практика бе родена в зародиша си по време на Гражданската война, когато лаодикийското ръководство установи правни отношения с правителството на Съединените щати, за да се постигне по-добър изход за младите мъже в църквата, които предстоеше да бъдат мобилизирани в най-смъртоносна война в американската история; тя бе повторена в началото на Първата световна война, когато президентът на Генералната конференция, А. Г. Daniells, влезе във взаимодействие с германското правителство, давайки одобрението си Германия да мобилизира и принуждава младите мъже да служат във войската, да носят оръжие и да пренебрегват съботата. Това действие на Daniells доведе до отделяне, което породило различните разклонения на реформното движение на адвентистите от седмия ден, които съществуват и до днес.

Този компромис продължи с нацистка Германия на Хитлер, а след това и с народите, които съставяха Съветския съюз, и и днес все още се поддържа в режими като Китай. Компромисът на третото поколение в отношението му към държавното управление бе предобразен от компромиса на древните царе на Израил и на Константин, както е символизиран в църквата в Пергам. Този период също така представляваше компромиса на неговото църковно управление с лъжливото евангелие за мир и безопасност, представено от „Учението на Христос“ на Прескот.

Зная твоите дела и къде живееш — там, където е престолът на Сатана; и държиш здраво Моето име, и не си се отрекъл от Моята вяра, дори в ония дни, когато Моят верен мъченик Антипа беше убит между вас, където живее Сатана. Но имам малко неща против теб, защото там имаш такива, които държат учението на Валаам, който научи Валак да постави съблазън пред израилевите чедра, за да ядат идоложертвено и да блудстват. Откровение 2:13, 14.

Блудството обозначава делото на Генералната конференция, която се е съюзила с народи като нацистка Германия и Съветския съюз под предлог за поддържане на необходими работни взаимоотношения с покварените правителства, като същевременно е пренебрегнала верните в тези народи, които са претърпели гонение от различните режими, с които тя се е съединила. Храната, принесена в жертва на идоли, представляваше лъжливата методология на отстъпилото протестантство и католицизма, която тогава беше твърдо установена в университетите на лаодикийския адвентизъм, съгласил се да бъде управляван от насоките на отстъпнически методологии както в религията, така и в здравеопазването.

Исус онагледил края на третото поколение така, както стори и с началото му, защото Той отбелязал настъпването на четвъртото поколение с публикуването на книгата Questions on Doctrine, издадена през 1957 г., която напълно отхвърли основното разграничение по отношение на спасението, съществуващо между истината и погрешните идеи на отстъпническия протестантизъм и католицизма. Книгата, разбира се, съдържа няколко погрешни учения, но по същество тя учи, че е невъзможно да се живее победоносно в Христос, докато човек не бъде чудодейно променен при Второто пришествие. Книгата отбелязала началото на поколението, в което двадесет и петимата старейшини трябваше да се поклонят на слънцето. Политическите и религиозните елементи, необходими, за да позволят

на Лаодикийската адвентна църква да приеме поклонението в неделя при скоро идващия неделен закон, бяха налице.

Четвъртата мерзост в Езекиил настъпва, когато верните малцина в девета глава получават печат върху челата си, непосредствено преди ангелите-изтребители да започнат своето дело. Видението започва в първи стих на осма глава, на петия ден от шестия месец на шестата година. Видението започва в деня преди изпълнението на съда над онези, които се покланят на слънцето, което е белегът на папската власт, а числото на името му е „666“.

Делото по запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди започна на 11 септември 2001 г. с нападението срещу земния звяр, извършено чрез третото горко на исляма. Това нападение разгневи народите и беляза настъпването на късния дъжд. Но късният дъжд щеше да бъде разпознат само от онези, които биха били върнати към основите на адвентизма, за да видят, че трите горка на исляма са основополагаща истина. В онзи момент онези, които бяха върнати към старите пътеки, които Еремия определя като „покоя“ (който е късният дъжд), или щяха да станат стражи, които надуваха тръбата на третото горко, или щяха да бъдат от онези, които отказваха да послушат звука на тръбата и така отказваха да ходят по старите пътеки.

Тогава те бяха изпитани чрез греха на бунта на баща си от 1863 г. В същия този момент пристигна вест за праведността на Христос, която е „оправдание чрез вяра в истина“. Това беше лаодикийската вест на Джоунс и Уагонър и беше вестта на Езекиил към мъртвите сухи кости, която дойде от „четирите ветрове“, които са символ на исляма от третото горко (разгневения „кон“, който се стреми да се откъсне). След това тези малцина верни бяха изпитани чрез греха на бунта на баща си от 1888 г., когато могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава слезе, когато великите сгради на Ню Йорк бяха съборени, и Откровение, глава осемнадесета, стихове от първи до трети, се изпълни.

Тогава те бяха изпитани чрез разпознаването на вестта за късния дъжд. Дали късният дъжд беше проявление на Божията сила, както в миналите векове, или проявленията на Божията сила бяха само в миналото? Тогава верните малцина бяха изпитани чрез бунта на бунта на своите бащи през 1919 година. Начинът, по който верните малцина преминават през тези три изпитания, определя дали ще получат Божия печат на челата си, или ще се окажат покланящи се на слънцето заедно с двадесет и петте старейшини на лаодикийския адвентизъм.

Всички бунтове на четирите поколения лаодикийски адвентизъм намират своя съответен образ в 11 септември 2001 година. Тази дата, която Исаия определя като „деня на източния вятър“, отбелязва началото на времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а времето на запечатването е период от време. Краят на този период е бил илюстриран чрез неговото начало, защото Исус винаги илюстрира края на едно нещо чрез началото на едно нещо. В последните движения на процеса на запечатване изпитанията, които бяха представени в началото на периода, отново се повтарят.

На 11 септември 2001 г. изпитанията, в които бунтовниците на лаодикийския адвентизъм се провалиха, както са представени чрез четирите мерзости в Езекиил и чрез първите четири църкви от втора и трета глава на Откровение, настъпиха, отбелязвайки началото на процес на изпитване, който води или към белега на звяра, или към Божия печат за онези, които изповядват, че са адвентисти от седмия ден.

Ръководството на лаодикийския адвентизъм е било оплетено във въжетата на собствените си измами и за тях е практически невъзможно да „разпознаят“ повторение на проявлението на Божията сила, както е представено от предишни реформаторски движения, включително реформаторското движение, което доведе до възникването на адвентизма. Древните мъже разпръснаха и прикриха доктрините, които са представени от скъпоценностите на Милър, с фалшиви монети и скъпоценности. Ковчежето на Библията на крал Джеймс бе отнесено към времената на архаичния език и заменено със съвременни езикови преводи на Библията, изразени в терминологията на човека на греха.

Ако някой от древните люде би бил склонен да допусне възможността, че вестта на късния дъжд не е вест за мир и безопасност, за тях би било почти невъзможно да разпознаят, че проявленията на Божията сила в предишните свещени истории са именно онова, което конкретно определя запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Още по-трудно за тях е да разпознаят, че свещените истории, които най-пряко определят запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, са свещените истории, които изпълняват трета глава на Малахия; защото трета глава на Малахия установява, че винаги има вестител, който приготвя пътя за внезапното идване на Вестителя на Завета. Този вестител беше представен от пророк Илия, който дръзновено провъзгласи, че в неговата история няма да има дъжд, освен ако не дойде чрез неговото служение.

Седемдесетте старейшини на Езекиил биха намерили за нелепо да приемат, че тяхната претенция да бъдат храмът на Господа е без основание и всъщност изразява претенцията на един народ, който бива отминаван, както лозето бе дадено на онези, които принасят плодове, достойни за лозето. Вестта на третото „Горко“, вестителят, който приготвя пътя, песента за лозето — всичко това свидетелства против преданията и обичаите, на които те бяха възложили упованието си, и представлява почти непреодолима пречка за разпознаването на късния дъжд.

Завършекът на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди разкрива същите изпитания за онези, които са заявявали, че „разпознават“ ролята на исляма от третото горко. „Увеличаването на знанието“, което даде начало на движението на милеристите, започна в края на „седем времена“ през 1798 г. „Увеличаването на знанието“, което даде начало на движението на сто четиридесет и четирите хиляди, започна в края на едни символични „седем времена“ (сто двадесет и шест години) през 1989 г. През тези сто двадесет и шест години на нарастващо отстъпление лаодикийският адвентизъм е достигнал своето четвърто и последно поколение.

Именно в третото и четвъртото поколение един народ или племе изпълва чашата на своето благодатно време на изпитание, и това време вече е настъпило. „Умножаването на знанието“ от книгата на Даниил, представено от река Хидекел, е също и знанието, което се умножава, когато Откровението на Исус Христос бъде разпечатано непосредствено преди приключването на благодатното време.

В следващата статия ще разгледаме последните три глави от книгата на Даниил.

„Бързо приближават дните, когато ще има голямо недоумение и объркване. Сатана, облечен в ангелски одежди, ще измамва, ако е възможно, и самите избрани. Ще има много богове и много господари. Всеки вятър на учение ще духа. Онези, които са отдавали върховно преклонение на „науката, лъжливо наречена така“, тогава няма да бъдат водачи. Онези, които са се уповавали на разум, гений или талант, тогава няма да стоят начело на редиците. Те не вървяха в крак със светлината. Онези, които са се доказали като неверни, тогава няма да бъдат поверени със стадото. В последното тържествено дело малцина велики мъже ще бъдат заети. Те са самодостатъчни, независими от Бога, и Той не може да ги употреби. Господ има верни служители, които във времето на пресяване и изпитание ще бъдат разкрити пред погледа. Има скъпоценни души, сега скрити, които не са преклонили коляно пред Ваала. Те не са имали светлината, която е сияела в съсредоточен блясък върху вас. Но е възможно под груба и непривлекателна външност да се разкрие чистото сияние на един истински християнски характер. През деня гледаме към небето, но не виждаме звездите. Те са там, неподвижно установени на небесния свод, но окото не може да ги различи. През нощта съзерцаваме истинския им блясък.“ Свидетелства, том 5, 80, 81.